

V Martine, dňa 17.3.2021

K sp. zn.:

O D P O R **odôvodnenie**

Obv.: **Štefan**

K odporu, zo dňa 10.3.2021, proti Trestnému rozkazu Okresného súdu Martin, zo dňa 5.3.2021, sp. zn. , **podávam**

o d ô v o d n e n i e

Dôvody odporu žiadam v konaní použiť na moju obhajobu, a navrhujem oslobodiť ma spod obžaloby Okresného prokurátora Martin.

I.

Napadnutým trestným rozkazom som bol uznaný vinným, pretože v presne nezistený deň v priebehu kalendárneho roka 2020 som ako prevádzkovateľ svojho pohostinstva „Punto – predajňa sudového vína“ uverejnil reklamný pútač s textom „Otvorené bez obmedzení, bez prekrytia dýchacích ciest – bez Covid testu Pondelok – Nedeľa 09:00 – 21:00“ a počas trvania núdzového stavu, ktorý bol Uznesením vlády SR č. 587 zo dňa 30.9.2020 v znení Uznesenia vlády SR č. 718 zo dňa 11.11.2020 vyhlásený v súlade s čl. 5 Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu na území SR, na obdobie 90-tich dní odo dňa 1.10.2020, kde vláda rozhodla o predĺžení núdzového stavu dňa 8.2.2021 o ďalších 40 dní, úmyselne nerešpektoval opatrenia prijímané Úradom verejného zdravotníctva SR v príčinnej súvislosti s ohrozením verejného zdravia z dôvodu pandémie ochorenia Covid-19 tým, že dňa 2.3.2021 v čase od 8.00 do príchodu polície a to 12.15 hod. som mal vyššie uvedenú prevádzku otvorenú pre verejnosť v interierovej časti aj na prekrytej terase, kde som umožnil v čase príchodu polície trom zákazníkom nachádzajúcim sa na terase využívať služby predaja alkoholických a nealkoholických nápojov na priamu konzumáciu, čím takto som konal v rozpore s § 1 ods. 1 písm. e) Vyhlášky úradu verejného zdravotníctva SR č. 45/2021 V.v. zo dňa 5.2.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí, vydanou v zmysle ust. § 59b Zák. č. 355/2007 Zz., teda za krízovej situácie som odoprel vykonať a úmyselne nevykonala povinnosť uloženú orgánmi verejnej moci na ochranu života a zdravia osôb, čím som spáchal prečin porušovania povinností za krízovej situácie podľa § 290a ods. 1 Tr. zákona, za čo mi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 rokov.

Z napadnutého trestného rozkazu vyplýva, že konal som v rozpore s:

- Uznesením vlády č. SR č. 587, zo dňa 30.9.2020 o vyhlásení núdzového stavu,
- Uznesením vlády č. 718, zo dňa 11.11.2020 o zmene času trvania núdzového stavu a zákaze uplatňovania práva pokojne sa zhromažďovať v počte nad 6 osôb,
- Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva, zo dňa 5.2.2021, č. 45/2021 V.v., účinnou dňa 8.2.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí, § 1 ods. 1 písm. e).

II.

Dotknutá právna úprava

Čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd: Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

Čl. 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie: Akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť **ustanovené zákonom** a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.

Čl. 1 ods. 1 Ústavy SR: Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a **právny štát**. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Čl. 1 ods. 2 Ústavy SR: Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR: Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Čl. 2 ods. 3 Ústavy SR: Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Čl. 7 ods. 2 druhá veta Ústavy SR: Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

Čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR: Povinnosti možno ukladať **zákonom** alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Čl. 28 ods. 1 Ústavy SR: Právo pokojne sa zhromažďovať sa zaručuje.

Čl. 28 ods. 2 Ústavy SR: Podmienky výkonu tohto práva ustanoví zákon v prípadoch zhromažďovania na verejných miestach, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, ochranu verejného poriadku, zdravia a mravnosti, majetku alebo pre bezpečnosť štátu. Zhromaždenie sa nesmie podmieňovať povolením orgánu verejnej správy.

Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR: Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Čl. 120 ods. 1 Ústavy SR: Na vykonanie zákona a v jeho medziach môže vláda vydávať **nariadenia**.

Čl. 152 ods. 4 Ústavy SR: Výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Čl. 154c ods. 1 Ústavy SR: Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Čl. 154c ods. 2 Ústavy SR: Iné medzinárodné zmluvy, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku, ak tak ustanovuje zákon.

§ 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky: Tento zákon upravuje základné pravidlá tvorby všeobecne záväzných právnych predpisov (ďalej len „právny predpis“), ktorými sú Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ústavné zákony, zákony, nariadenia vlády Slovenskej republiky (ďalej len „nariadenie vlády“), vyhlášky a opatrenia ministerstiev, ostatných ústredných orgánov štátnej správy, iných orgánov štátnej správy a Národnej banky Slovenska a ich vyhlasovanie v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka zákonov“).

§ 1aa Zákon č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy: Vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia vlády; uznesenie vlády nepodlieha preskúmaniu súdom.

§ 4 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Právny predpis musí byť stručný, vnútorne bezrozporný a musí obsahovať ustanovenia s normatívnym obsahom, ktoré sú systematicky a obsahovo vzájomne previazané.

§ 4 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Právny predpis ustanovuje práva a povinnosti tak, aby dotvárali alebo rozvíjali sústavu práv a povinností v súlade s ich doterajšou štruktúrou v právnom poriadku a **nestali sa vzájomne protirečivými**.

§ 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z.: vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené; to neplatí, ak ide o nariadenie vlády podľa čl. 120 ods. 2 ústavy.

§ 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Ak návrh zákona predpokladá vydanie vykonávacieho právneho predpisu, musí obsahovať splnomocnenie na jeho vydanie; to neplatí, ak vykonávacím právnym predpisom je nariadenie vlády. Splnomocňovacie ustanovenie sa musí formulovať tak, aby z jeho znenia jednoznačne vyplývalo, kto je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, aké skutočnosti a v akom rozsahu sa majú v ňom upraviť, pričom sa dbá na zabezpečenie súladu vykonávacieho právneho predpisu so zákonom. Ak sa predpokladá vydať na vykonanie zákona nariadenie vlády, možno to v návrhu zákona výslovne uviesť.

§ 13 písm. e) Zák. č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov a zbierke zákonov: Inými aktmi, ktoré sa vyhlasujú v zbierke zákonov, sú rozhodnutia vlády o udelení amnestie vo veciach priestupkov, rozhodnutia vlády, ak tak ustanovuje osobitný predpis, a uznesenia vlády, o ktorých rozhodla, že sa majú vyhlásiť v zbierke zákonov,

§ 19 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Právne predpisy nadobúdajú platnosť dňom ich vyhlásenia v zbierke zákonov.

§ 19 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.: Právne predpisy nadobúdajú účinnosť pätnástym dňom po ich vyhlásení v zbierke zákonov, ak nie je v nich ustanovený neskorší deň nadobudnutia účinnosti. Ak je to odôvodnené naliehavým všeobecným záujmom, môže sa v právnom predpise výnimočne ustanoviť skorší začiatok jeho účinnosti, najskôr však dňom vyhlásenia v zbierke zákonov.

§ 59b ods. 1 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb, nariaďuje ich ministerstvo /§ 4 ods. 1 písm. g)/, úrad verejného zdravotníctva /§ 5 ods. 4 písm. k)/, alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva /§ 6 ods. 3 písm. e)/, všeobecne záväzným právnym predpisom.

§ 59b ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z.: Na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 ministerstvom zdravotníctva sa vzťahuje osobitný právny predpis o tvorbe a vyhlasovaní právnych predpisov; (Zák. č. 400/2015 Z.z.) tento predpis sa nevzťahuje na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 úradom verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva.

Čl. 1 ods. 1 Zásad vydávania Vestníka vlády SR: Vo Vestníku vlády Slovenskej republiky (ďalej len „vestník“) sa uverejňujú:

- a) vyhlášky okresných úradov a iných miestnych orgánov štátnej správy, (§ 5 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy),
- b) oznámenia o vydaní smerníc a iných vnútorných predpisov (ďalej len „smernica“), ktorými ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy riadia a kontrolujú výkon štátnej správy uskutočňovaný okresnými úradmi, inými miestnymi orgánmi štátnej správy, vyššími územnými celkami a obcami (§ 6 zákona č. 180/2013 Z. z.)
- c) ďalšie oznámenia a iné opatrenia, ak tak ustanovuje všeobecne záväzný právny predpis. (Napríklad § 34 ods. 3 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 121/2002 Z. z. o požiarnej prevencii)

Čl. 1 ods. 2 Zásad vydávania Vestníka vlády SR: Vo vestníku možno uverejniť oznámenia a iné opatrenia ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy určené pre okresné úrady, iné miestne orgány štátnej správy, ako aj vyššie územné celky a obce pri výkone štátnej správy.

§ 122 Zák. č. 162/2015 Z.z.: Správneho súdneho poriadku: Skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú.

§ 34 ods. 6 Zák. č. 71/1967 Zb. Zákon o správnom konaní (Správny poriadok): Skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z úradnej činnosti netreba dokazovať.

§ 2 ods. 1 Zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch: priestupkom je **zavinené konanie**, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

§ 57 ods. 33 písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z. o ochrane verejného zdravia: Správneho deliktu na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí fyzická osoba – podnikateľ alebo právnická osoba, ak nesplní nariadené opatrenie na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 ods. 2 písm. a) až c), e) a g) až n) a ods. 3 až 5 alebo opatrenie pri ohrození verejného zdravia podľa § 4 ods. 1 písm. g) alebo § 48 ods. 4 alebo vykonáva činnosť v rozpore s nariadeným opatrením.

§ 8 Trestného zákona: Trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

§ 9 Trestného zákona: Trestný čin je prečin a zločin.

§ 10 písm. a), b) Trestného zákona: Prečin je trestný čin spáchaný z nedbanlivosti alebo úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov.

§ 290a Trestného zákona: Porušovanie povinností za krízovej situácie: Kto za krízovej situácie odoprie vykonať alebo úmyselne nevykoná povinnosť uloženú orgánmi verejnej moci na obranu štátu a zachovanie jeho bezpečnosti, na ochranu života a zdravia osôb, na ochranu majetku, na dodržiavanie základných práv a slobôd, na odvrátenie ohrozenia alebo na obnovu narušeného hospodárstva, najmä riadneho fungovania zásobovania, dopravy a verejných služieb v obciach a na riadne fungovanie ústavných orgánov, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

§ 326 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona: Zneužívanie právomoci verejného činiteľa

Verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech,

a) vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

b) prekročí svoju právomoc, alebo

c) nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu, potrestá sa odňatím slobody na desať až dvadsať rokov.

§ 375 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona: Poškodzovanie cudzích práv: Kto inému spôsobí vážnu ujmu na právach tým, že

a) uvedie niekoho do omylu alebo

b) využije niečí omyl,

potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

§ 424a ods. 1, 2 písm. b), d), f) Trestného zákona: Apartheid a diskriminácia skupiny osôb: Kto uplatňuje apartheid alebo rasovú, etnickú, národnostnú alebo náboženskú segregáciu, alebo inú rozsiahlu alebo systematickú diskrimináciu skupiny osôb, potrestá sa odňatím slobody na osem až pätnásť rokov.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.12.2014 sp. zn. PL. ÚS 10/2013: „Na účely ochrany základných práv a slobôd je nevyhnutné ústavnú úpravu v čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy interpretovať veľmi striktné ako ústavnú normu, ktorá dovoľuje uložiť povinnosť v podzákonnom právnom predpise výhradne „*et intra legem*“.

„V právnom štáte zohľadňujúcim princípy delby moci na moc zákonodarnú, výkonnú a súdnu sú orgány výkonnej moci oprávnené na vydávanie všeobecne záväzných predpisov iba **na základe a v medziach zákonného splnomocnenia**.

„**Dominantnou črtou čl. 13 Ústavy je výhrada zákona vzhľadom na ukladanie povinností**. Samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva – **jednak zákonom alebo tak môže urobiť na základe výslovného zákonného splnomocnenia aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis), ktorý sa bude pohybovať v medziach tohto splnomocnenia**.“

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS 411/2020: „Aj napriek normatívnemu prvku, **opatrenie s povahou hybridného správneho aktu nie je právnou normou, a teda ani nemôže byť všeobecne záväzným právnym predpisom. Zákon preto neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných**

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.5.2016, sp. zn. I. ÚS 323/2016:

“...Judikatúra i teória správneho práva zhodne uvádzajú, že o **paakt**, ako správny akt, ktorý **nevyvoláva zamýšľané účinky, ide vtedy, ak sú jeho vady tak zásadné a zrejmé, že na neho „nemožno hľadiet“ ako na správny akt. Môže ísť napr. o nedostatok právneho podkladu, na základe ktorého sa rozhodovalo, nedostatok právomoci správneho orgánu, najťažšie vady v príslušnosti správneho orgánu, omyl v osobe adresáta a právna alebo faktická nemožnosť realizácie rozhodnutia**“.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2018, sp. zn. 8Sžr 52/2016:

„...V prípade, ak súd zistí, že správny orgán vydal nulitný správny akt, teda paakt, čo je vlastne neexistujúce rozhodnutie, nezaobera sa prípadnými ďalšími námietkami, pretože možno skúmať len zákonnosť tohto aktu, ktorý existuje. Neexistencia rozhodnutia znamená, že rozhodnutie nebolo doteraz v zákonom ustanovenej forme vydané, alebo, že **vydané bolo, ale trpí takými ťažkými vadami, ktoré mali za následok jeho ničotnosť. Nulita je dôsledok takých závažných vád, ktoré spôsobujú, že o akte už vôbec nie je možné hovoriť. V prípade nulity aktu nie je vôbec možné uvažovať o prezumpcii správnosti aktu. Platný právny poriadok Slovenskej republiky nedefinuje pojem „ničotné (nulitné) správne rozhodnutie“**, ako je tomu napríklad v Českej republike, kde zákonodarca uvádza povahu, znaky ničotného rozhodnutia v správnom konaní a upravuje aj postup, t. j. kedy a za akých podmienok po zistení ničotnosti z dôvodov stanovených v zákone, vyhlasuje ničotnosť príslušný správny orgán, resp. vyslovuje súd. Napriek absencie obdobnej právnej úpravy v Slovenskej republike, odvolací súd vychádzajúc z existujúcej judikatúry, či z poznatkov procesnej teórie, sa v predmetnom prípade zaoberal otázkou, či nie je daná **nulita rozhodnutia** odporcu v dôsledku **nedostatku právneho základu, nedostatku právomoci, najťažších vád príslušnosti, absolútneho nedostatku formy, absolútneho omylu v osobe adresáta, neexistencie skutkového základu spôsobujúceho bezobsažnosť, požiadavky nedovoleného (trestného) plnenia, požiadavky plnenia fakticky nemožného, neurčitosti a nezmyselnosti, neexistencie vôle a podobne**“.

Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 22.11 2012, sp. zn. II. ÚS 514/2012-23

4.4 Uznesenie vlády je vo všeobecnosti len interným aktom riadenia adresovaným členom vlády (a ostatným ústredným orgánom štátnej správy), prípadne im podriadeným orgánom štátnej správy. Jeho účelom je určiť podmienky, ktoré majú dodržiavať jednotlivé ministerstvá a ďalšie ústredné orgány štátnej správy pri príprave a predkladaní návrhov zákonov a iných všeobecne záväzných predpisov na rokovanie vlády. Z legislatívnych pravidiel vlády však nevznikajú žiadne subjektívne práva ani povinnosti osobám stojacim mimo štruktúry štátnej správy, resp. výkonnej moci, na ktorej vrchole vláda stojí (čl. 108 ústavy).

Význam legislatívnych pravidiel, ako už bolo naznačené, spočíva jednak v tom, že nimi vláda jednotlivým ministerstvám a iným ústredným orgánom štátnej správy, ktoré sú v zmysle citovaného § 37 zákona o činnosti vlády zodpovedné za legislatívnu úpravu vecnej problematiky v ich pôsobnosti, vymedzuje podmienky, za ktorých sa návrhy nimi pripravené dostanú na rokovanie vlády, jednotlivé rezorty sa vystavujú riziku, že vláda odmietne prerokovať návrh zákona pripravený v rozpore s nimi. V

prípade, ak by vláda nekonala v súlade s legislatívnymi pravidlami, ktoré sama ustanovila, ústava zakotvuje iné mechanizmy na vyvodenie zodpovednosti.

Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 10.4.2008, sp. zn. III. ÚS 102/08-34

*Čo sa týka napadnutého uznesenia vlády, ústavný súd konštatuje, že **uznesenie vlády je iba aktom riadenia v zásade bez externých účinkov**, ktoré zaväzuje ministerstvá len rozpracovávať prijaté opatrenia vo forme budúcich legislatívnych návrhov všeobecne záväzných právnych predpisov, v rámci ktorého legislatívneho procesu bude mať sťažovateľ ako zástupca verejnosti možnosť pripomienkovať a ďalej ovplyvňovať.*

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.1.2009, I.ÚS 354/09, bod 14, 15, cit:

*„Napriek skutočnosti, že odopretie súdnej ochrany vo veciach prieskumu rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy je v niektorých prípadoch dovolené „ex lége“, tento postup nie je ale namieste v prípade, ak ide o rozhodnutia a postupy, **ktoré sa týkajú základných práv a slobôd** (II. ÚS 50/01). Posledná veta čl. 46 ods. 2 ústavy túto skutočnosť výslovne potvrdzuje, keď uvádza: „Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Citovaná ústavná norma žiadnym spôsobom neurčuje, v akom type súdneho konania a na základe akého návrhu majú súdy takéto rozhodnutia preskúmať, a ani sa nezmieňuje o druhu rozhodnutí, ktoré by mohli byť (z tohto dôvodu) vylúčené zo súdneho preskúmania, pretože smeruje výlučne k ich obsahovej stránke a jej prostredníctvom k základným právam a slobodám. V dôsledku toho v prípade, keď sa rozhodnutie, resp. postup orgánu verejnej správy (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie), dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy.*

*Rešpektovanie tohto príkazu ústavnej normy je okrem iného možné dosiahnuť výkladom zákonného predpisu týkajúceho sa rozhodovacej činnosti súdu ústavne súladným spôsobom. **V situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom.** Pre súdy táto povinnosť vyplýva celkom jednoznačne z čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy“. Keďže podľa čl. 144 ods. 2 ústavy môžu súdy namietat nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou, sú tým viac zaviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti. Táto povinnosť súdu zodpovedá ústavne garantovanému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01). Ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 37/95 rozhodol, že „Otázku právomoci všeobecného súdu z hľadiska ústavou upraveného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 2 ústavy) treba posudzovať v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou.“, pričom vo veci sp. zn. PL. ÚS 18/98 tiež potvrdil, že v prípade, ak dôjde k výkladu právnych predpisov inak ako ústavne konformným spôsobom, „môže to mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd“.*

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2008 sp. zn. IV. ÚS 261/08:

„Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06, m. m. napr. IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 33/08, IV. ÚS 34/08, IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 95/08 atď).“

III.

Čl. 1 ods. 1 Ústavy SR - materiálny princíp právneho štátu

V prvom rade dávam do pozornosti, že skutku kladeného mi za vinu som sa nemohol dopustiť. Ako fyzickú osobu-občana a fyzickú osobu-podnikateľa ma všeobecne nezaväzujú uznesenia vlády SR č. 587, zo dňa 30.9.2020, č. 718, zo dňa 11.11.2020 a ani vyhláška Úradu verejného zdravotníctva č. 45/2021 V.v.

Svoje tvrdenia opieram o vyššie citované ustanovenia medzinárodných noriem, Ústavy SR, zákonov SR, rozhodnutí Ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Podstatou právneho štátu je nadržanosť práva nad všetkými cieľmi subjektov práva. V právnom štáte právo platí pre každého a dá sa vymôcť od všetkých. Absolútnym základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 Ústavy je presadenie koncepcie **materiálneho, nie formálneho právneho štátu**. Ústavný súd SR požiadavku materiálneho právneho štátu osobitne akcentoval v právnom názore, podľa ktorého „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. **Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.** „(I. ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999, zhodne I. ÚS 44/1999, Nález z 13. Októbra 1999, Ján Drgonec, Ústava Slovenskej republiky, komentár, 2. vydanie r. 2007).

1. Pre účely posúdenia môjho konania z hľadiska príslušnej zodpovednosti je právne podstatná otázka, či sa vôbec jedná o trestný čin podľa § 10 Tr. zákona, alebo ide o zavinené konanie v zmysle § 2 ods. 1 Zák. č. 372/1990 Zb. a príslušný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, § 57 ods. 33 písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z.
2. Po tomto je právne podstatná otázka posúdenia všeobecne právnej záväznosti vyššie označených správnych aktov. Keďže vec sa dotýka otázky základných práv a slobôd, je s poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, v spojení s nálezmi Ústavného súdu SR zo dňa 22.1.2009, I.ÚS 354/09 a zo dňa 30.10.2008 sp. zn. IV. ÚS 261/08 povinný túto otázku vybaviť konajúci súd.

K bodu č. 1:

Pre účely posúdenia môjho konania z hľadiska zodpovednosti je právne podstatná otázka, či sa vôbec jedná o trestný čin podľa § 10 Tr. zákona, alebo ide o zavinené konanie v zmysle § 2 ods. 1 Zák. č. 372/1990 Zb. a príslušný správny delikt podľa skutkovej podstaty § 48 ods. 1 písm. a), ods. 4 Zák. č. 355/2007 Z.z. postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, § 57 ods. 33 písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z.

Po kladnom zodpovedaní otázky že ide o trestný čin (čo ale je vylúčené), je treba zodpovedať otázku, že posudzovanou vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva č. 45/2021 V.v. nebola uložená žiadna povinnosť (odporúčam právne pozorne prečítať posudzované znenie vyhlášky) a ani ňou povinnosť uložená byť nemohla. Čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, § 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z.

Osobitne s poukazom na § 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z. je potrebné zdôrazniť, že vyhláškou je zakázané ukladať povinnosti.

Pokiaľ konajúci súd bude mať aj ďalej za to, že ide o trestný čin, je potrebné zodpovedať právnu otázku výskytu, t.j. preukázať existenciu prenosného ochorenia Covid-19, čo má právny význam k objektívnej stránke skutku.

Následne je treba zodpovedať otázku úmyslu.

Z výroku napadnutého rozkazu vyplýva, že popísaným konaním spočívajúcim v otvorení prevádzky a umožnení využívania jej služieb konzumácie alkoholických a nealkoholických nápojov som konal v rozpore s § 1 ods. 1 písm. e) Vyhlášky úradu verejného zdravotníctva SR č. 45/2021 V.v.

S poukazom na čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, § 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z., protiprávneho konania som sa nemohol dopustiť porušením vyhlášky, ale iba porušením zákona. Z napadnutého trestného rozkazu nevyplýva žiadna skutková podstata žiadneho porušenia právnej povinnosti zákona. Porušením paragrafu vyhlášky sa nedá spáchať trestný čin, dokonca ani len priestupok alebo iný správny delikt.

Naopak, ukladaním povinností vyhláškou sa dopúšťa jej nariad'ovateľ trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa - obchádzania zákona, a iné, a s ním pácha trestnú činnosť každý, kto povinnosti uložené takouto vyhláškou vynucuje alebo ich neplnenie sankcionuje.

Porušenie povinnosti podľa Zákona č. 355/2007 Z.z. nie je otázkou Trestného zákona. Navyše, ja som nemal žiadnu povinnosť uloženú zákonom na ochranu života a zdravia, ktorú by som odoprel alebo nevykonal, dokonca úmyselne. Žiadnym individuálnym, ani všeobecne záväzným právnym predpisom mi nebola určená takáto povinnosť, a zároveň podľa žiadneho právneho predpisu neexistuje posudzované prenosné ochorenie Covid-19, pre ktoré by mala byť povinnosť uložená.

Iba „rekombinatorikou“ správneho deliktu obsiahnutého v Zák. č. 355/2007 Z.z., podriadeného pod ustanovenie trestného zákona § 290a bol orgánmi činnými v trestnom konaní vytvorený *ad absurdum* stav, akési „know how“ (s jednou „šablónou“ a jednotným postupom voči vybraným priestupcom), kedy prípadný správny delikt, inak opatrenie nariad'ované pri ohrození verejného zdravia I. stupňa - § 48 ods. 1 písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z. je stíhaný ako trestný čin v právnej situácii ohrozenia verejného zdravia II. stupňa - § 48 ods. 2 písm. a) citovaného zákona, a to účelovo za stavu obmedzenia osobnej slobody priestupcov v cele predbežného zadržania. Uvedené je zjavným obchádzaním zákona a páchaním trestnej činnosti tých verejných činiteľ'ov, ktorí sa na tejto činnosti podieľajú a „konvertujú“ priestupok, teda správny delikt na trestný čin, za ktorým účelom zatvárajú osoby na maximálne povolený počet dní do cely predbežného zadržania.

Týmto „*klúčom konverzie*“ by sa uvedeného trestného činu museli dopustiť aj osoby, ktoré odopreli alebo úmyselne nevykonali povinnosť uloženú orgánmi verejnej moci na ochranu života a zdravia osôb napríklad aj podľa § 1 ods. 1 Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva SR č. 41/2021 V.v.,

ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténym povinnostiam osôb po vstupe na územie SR, ktoré tak porušili „povinnosť“ vyhlášky o registrovaní osôb pri vstupe na územie SR, o nariadení izolácie, o izolácii osôb žijúcich v spoločnej domácnosti s osobami podľa odseku 1 a 2 vyhlášky, o elektronickej registrácii a pod., teda trestného činu podľa § 290a Trestného zákona by sa museli dopustiť všetky osoby, ktoré porušili ktorékoľvek opatrenia nariadené vyhláškami Úradu verejného zdravotníctva, a predtým Opatreniami tohto úradu. Uvedený postup je *ad absurdum* aplikácie práva v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Je bez pochyb zrejmé, že všetci občania a podnikatelia SR sú za porušovanie vyhlášok vybavovaní v administratívnom konaní (kde je právny priestor na relevantné právne námietky nedôvodnosti tohto administratívneho stíhania). **Postup trestného stíhania sa systematicky zvolil iba voči klientom advokátky JUDr. Adriany Krajníkovej.** Ide o diskrimináciu týchto osôb a poškodzovanie práv advokátky.

§ 424a ods. 1, 2 písm. b), d), f) Trestný zákon: *Apartheid a diskriminácia skupiny osôb*: Kto uplatňuje apartheid alebo rasovú, etnickú, národnostnú alebo náboženskú segregáciu, alebo inú rozsiahlu alebo systematickú diskrimináciu skupiny osôb, potrestá sa odňatím slobody na osem až pätnásť rokov.

§ 375 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona: *Poškodzovanie cudzích práv*: Kto inému spôsobí vážnu ujmu na právach tým, že a) uvedie niekoho do omylu alebo b) využije niečí omyl, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

Tieto skutky sú v spojení s § 326 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona: *Zneužívanie právomoci verejného činiteľa*: Verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, **a)** vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, **b)** prekročí svoju právomoc, alebo **c)** nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu, potrestá sa odňatím slobody na desať až dvadsať rokov.

Pokiaľ súd mal za to, že v mojom posudzovanom konaní ide o trestný čin, nevysporiadal sa ani s otázkou **4 znakov skutkovej podstaty trestného činu**, na ktorú som poukazoval v sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia, a ktorú otázku musel vybaviť aj bez návrhu.

Subjekt, subjektívna stránka:

V posudzovanej veci som subjektom skutku ako fyzická osoba podnikateľ, pričom k otázke **úmyslu** opakovane uvádzam, že prevádzku som mal otvorenú na základe právneho stanoviska svojej advokátky JUDr. Adriany Krajníkovej, ktorá ma právne uistila, že predmetné uznesenia vlády a vyhlášky verejného zdravotníctva nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi, a nezaväzujú ma. Navyše - *neznalosť zákona neospravedlňuje, nie neznalosť uznesenia a vyhlášky.* Rovnako ma o tomto ubezpečili aj verejné vyhlásenia právne erudovaných odborníkov Doc. JUDr. Jána Drgonca, ako ústavného právnika a JUDr. Štefana Harabína, ako trestného právnika.

Je známe, že v právnickej obci prebieha diskusia o záväznosti týchto aktov, preto je vylúčené dávať ich neplnenie za vinu právne nevzdelaným subjektom a navyše v rámci trestného konania. V takomto prípade by museli byť na príslušnú trestnú zodpovednosť bráni aj všetci menovaní právni odborníci a ostatní, ktorí verejne poukazujú na všeobecnú nezáväznosť uvedených aktov.

Odhliadnuc od právnej nezáväznosti citovanej vyhlášky, na základe ktorého aktu zákon zakazuje ukladať povinnosti, ako bežný laik pri posudzovaní „záväznosti“ povinností vychádzam tiež z vyjadrení predsedu vlády SR a ministra obrany SR, ktorí pri iných uzneseniach vlády a vyhláškach ÚVZ priznali, že vláda SR **donútila** občanov k nepovinnému odovzdaniu ich biologického materiálu na testovanie (čo je inak z ich strany, ako aj strany subjektov vynucujúcich preukazovanie negatívnym výsledkom takýchto testov, trestný čin). Z uvedeného mám tiež teda legitímny záver o nulitnosti aj tu posudzovaných uznesení a vyhlášok, ktoré sú časťou touto vládou vydávaných predpisov. Je vylúčené, aby po vyjadrení predsedu vlády a ministra obrany o nátlaku na občanov ohľadne plnenia niektorého z uznesení vlády a s ním spojenej vyhlášky ÚVZ som mal právne vážne brať do úvahy iné uznesenia

a vyhlášky. Naopak, evokujú vo mne rovnaký nátlak. Žiaden rešpekt voči sérii uznesení a vyhlášok, v rámci ktorých predseda vlády a minister obrany priznali nátlak na občanov, nemožno po tomto od nikoho spravodlivo vyžadovať. Žiaden subjekt si po tomto nie je už objektívne istý legálnosťou a legitimitou žiadneho správneho aktu vydaného touto vládou a príslušnými orgánmi. Ide o tú anarchiu práva, na ktorú legitímne poukazuje advokátka JUDr. Adriana Krajníková.

Nemal som najmenej pochybnosti o zákonnosti svojho konania, preto som pokračoval v prevádzkovaní svojho zariadenia, a nemal som žiaden úmysel konať v rozpore so zákonom.

Pre účely § 290a Trestného zákona absentuje úmysel.

Objekt, objektívna stránka:

Čo sa týka objektu, tým je život a zdravie.

Čo sa týka objektívnej stránky tým je konanie, následok (znak skutkovej podstaty) a ich príčinný vzťah. S poukazom na neexistenciu uloženej povinnosti na ochranu života a zdravia (pre prenosné ochorenie Covid-19), za stavu dôkaznej núdze vôbec o existencii prenosného ochorenia Covid-19 a absencie dôkazu úmyslu porušiť neexistujúcu povinnosť na ochranu pred neexistujúcou prenosnou chorobou som otvorením prevádzky nemohol porušiť žiadnu povinnosť (poukazujem na absurditu môjho trestného obvinenia neexistujúceho už ani ako správneho deliktu).

Iba na doplnenie uvádzam, že otvorením svojej prevádzky som už vôbec nič nezákonné voči ochrane života a zdravia nemohol vykonať, pretože ja som do prevádzky nikoho vstupovať nenútil, a otázka umožnenia využívania jej služieb a konzumovania v nej, uvedená v skutkovej vete výroku napadnutého rozkazu, nie je predmetom skutkovej podstaty ani „pôvodného“ správneho deliktu. Celý „prečin“ je z hľadiska už opisu „skutku“ *právnym nezmyslom*.

Takže zo znenia skutkovej podstaty posudzovaného skutku § 290a Trestného zákona – „kto za krízovej situácie odoprie vykonať alebo úmyselne nevykoná **p o v i n n o s ť** uloženú orgánmi verejnej moci“, v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, § 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z. vyplýva, že ide o **povinnosť uloženú zákonom**, nie vyhláškou ani iným vykonávacím predpisom, ktorým nemožno povinnosť ani len ukladať.

Zhrnúc k tejto časti materiálnej stránky skutku uvádzam, že **posudzované konanie otvorenia prevádzky a umožnenia konzumácie, ktorým som porušil § 1 ods. 1 písm. e) Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva č. 45/2021 V.v. nie je prečinom a takýto skutok neexistuje vôbec, pretože ja nemám uloženú zákonnú povinnosť zdržať sa posudzovaného konania.**

K bodu č. 2:

Otázka posúdenia všeobecne právnej záväznosti vyššie označených správnych aktov, ako titulov porušených povinností.

Keďže vec sa týka otázky základných práv a slobôd, s poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, v spojení s nálezmi Ústavného súdu SR zo dňa 22.1.2009, I.ÚS 354/09 a zo dňa 30.10.2008 sp. zn. IV. ÚS 261/08 je túto otázku povinný vybaviť konajúci súd.

Právne tituly porušenej povinnosti:

Z napadnutého trestného rozkazu vyplýva, že konal som v rozpore s:

- Uznesením vlády č. SR č. 587, zo dňa 30.9.2020 o vyhlásení núdzového stavu,
- Uznesením vlády č. 718, zo dňa 11.11.2020 o zmene času trvania núdzového stavu a zákaze uplatňovania práva pokojne sa zhromažďovať v počte nad 6 osôb,

- Vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva, zo dňa 5.2.2021, č. 45/2021 V.v., účinnou dňa 8.2.2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí, § 1 ods. 1 písm. e). Touto sa podľa § 48 ods. 4 písm. e) Zák. č. 355/2007 Z.z. uzatvárajú maloobchodné prevádzky a prevádzky poskytujúce služby.

K citovaným uzneseniam vlády SR:

Podľa **Čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR** povinnosti možno ukladať **zákonom** alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa **Čl. 120 ods. 1 Ústavy SR** na vykonanie zákona a v jeho medziach môže vláda vydávať **nariadenia**.

Podľa **§ 1aa Zákon č. 575/2001 Z.z.** vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia vlády; uznesenie vlády nepodlieha preskúmaniu súdom.

S poukazom na uvedené vyplýva, že v zmysle **§ 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z.** uznesenie vlády nie je právnou normou, t.j. všeobecne záväzným právnym predpisom. Ide o iný akt, zároveň ktorý slúži pri rozhodovacej činnosti vlády podľa Zák. č. 575/2001 Z.z. organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy. Tento akt uznesenia neslúži na vykonávanie zákona, kedy vláda podľa **čl. 120 ods. 1 Ústavy SR** vydáva **nariadenia**.

V kontexte s týmto stojí Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 22.11 2012, sp. zn. II. ÚS 514/2012 a Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 10.4.2008, sp. zn. III. ÚS 102/08, z ktorých vyplýva, že *Uznesenie vlády je interným aktom riadenia adresovaným členom vlády. Z legislatívnych pravidiel vlády nevznikajú žiadne subjektívne práva ani povinnosti osobám stojacim mimo štruktúry štátnej správy, resp. výkonnej moci. Uznesenie vlády je aktom riadenia bez externých účinkov, ktoré zaväzujú orgány štátnej správy a výkonnej moci.*

S poukazom na **Čl. 13 ods. 1 písm. a) , čl. 120 ods. 1 Ústavy SR**, povinnosti možno ukladať **zákonom** alebo na základe zákona, v jeho medziach, pričom vláda na vykonanie zákona môže vydať nariadenie. **Uznesenie vlády nie je zákonom ani vykonávacím právnym predpisom**. Uznesenie vlády je aktom riadenia verejnej a štátnej správy, nie „riadenia“ občanov a spoločnosti.

Do pozornosti dávam tiež otázku Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 22/2020-104, ktorý konštatoval, že Uznesenie vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020 o vyhlásení núdzového stavu je v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a čl. 1 ods. 1 až 4 a čl. 5 ods. 1 až 3 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z.. K tomu uvádzam, že tento záver nerozporuje tomu, čo je uvedené vyššie, že vláda na vykonanie zákona vydá **nariadenie**. Pokiaľ je teda predmetné uznesenie vlády v súlade s označenými ustanoveniami, potom má (podľa ústavného súdu) právne účinky. Avšak s poukazom na čl. 120 ods. 1 Ústavy SR, § 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z. a § 1aa Zákon č. 575/2001 Z.z. ich má iba voči orgánom štátnej správy. Nie voči občanom. Teda platí, že predmetné uznesenie vlády nie je všeobecne záväzný právny predpis.

K samotnému nálezu ústavného súdu sa žiada doplniť, že ústavný súd tu prekročil ústavný rámec rozhodovania o uznesení (ústavný súd nerozhoduje o uzneseniach vlády), a jeho rozhodnutie nemá žiadnu relevanciu k zaručeným právam a slobodám podľa medzinárodných dohovorov, ktoré majú prednosť pred slovenskou právnou úpravou - čl. 7 ods. 2 druhá veta, čl. 154c ods. 1, ods. 2 Ústavy SR. O.i. tiež v tom, že na ukládanie povinnosti a obmedzenie základných práv a slobôd musí byť daný zákon, ktorým nie je uznesenie vlády, a toto nie je ani „vykonávacím predpisom“ pre Zákon č. 227/2002 Z.z.

Na vykonanie zákona, a navyše na vykonanie ústavného zákona, teda na vydanie všeobecne záväzného právneho predpisu voči občanom musí byť vydané **nariadenie**.

Na doplnenie uvádzam, že ani žiadnen nález Ústavného súdu nemá vyššiu právnu silu než Ústava SR. Pokiaľ **ústava v čl. 120 ods. 1** určuje, že vláda vykonáva zákony nariadením, túto skutočnosť nemôže zmeniť ani ústavný nález, aj keby to priamo alebo nepriamo chcel. **Nález ústavného súdu nemá vyššiu právnu silu než ústava**. Nálež ústavného súdu je o.i. iným aktom (§ 13 písm. e) Zák. č. 400/2015 Z.z.) pričom **Ústava je najvyšším zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom** (§ 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z.). Pri prípadnom rozpore vo výklade právnej otázky je potrebné použiť ústavu, nie nálež.

Citované Uznesenia vlády SR ma nezaväzujú, pretože nemajú voči mne žiaden právny účinok. Uznesenie vlády nie je prostriedkom riadenia materiálneho právneho štátu, ani nástrojom obmedzovania základných práv a slobôd. Tým je iba **z á k o n**. Táto skutočnosť vyplýva z čl. 1 ods. 1, ods. 2, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, ako aj medzinárodných dohovorov, ktorými je viazaná Slovenská republika. Tieto medzinárodné dohovory bez výnimky určujú, že obmedzenia výkonu akéhokoľvek základného práva a slobody (vrátane nedotknuteľnosti osoby a zásahu do jeho súkromia) je možné len a jedine formou zákona (za splnenia aj ostatných predpokladaných podmienok) a nie normou nižšej právnej sily. Zároveň uznesenie vlády nie je ani podzákonným aktom podľa Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z.

Z dikcie Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. nevyplýva, akou formou vláda vykoná tento zákon, t.j. akou formou má byť vyhlásený núdzový stav, alebo akou formou sa obmedzujú práva a slobody podľa čl. 5 ods. 3 písm. a)-l), čo potom nutne znamená, že vláda tento zákon vykoná podľa dikcie Ústavy. Pokiaľ Ústava určite a jasne dáva vláde na vykonanie zákona nástroj **nariadenie, čl. 120 ods. 1**, nemôže do úvahy prísť svojvôľa vykonať zákon uznesením. Zároveň, uznesenie vlády nie je vôbec vykonávacím právnym predpisom, § 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z., teda uznesenie nie je podzákonný akt. Uznesenie je iba *iný akt* zverejnený v Zbierke zákonov, § 13 písm. e) cit. zákona. **Zákon však nemožno vykonať iným aktom, iba podzákonným aktom označeným v § 1 ods. 1 cit. zákona.** Opačná úvaha je neústavná, a všeobecný súd konajúci vo veciach, ktoré sa dotýkajú základných práv a slobôd je povinný túto otázku vybaviť ústavno-právnym výkladom, ktorý je bezpochýb v prospech tvrdenia opierajúceho sa o čl. 120 ods. 1 Ústavy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.1.2009, I.ÚS 354/09, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2008 sp. zn. IV. ÚS 261/08 - v situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad, jeden ústavne súladným a druhý ústavne nesúladným spôsobom, má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom). *Lex superior derogat legi inferiori – Vyšší zákon ruší (alebo doplní) nižší zákon.*

Ústava SR definuje formu vykonania zákona vládou a tou je nariadenie. Preto neprichádza do úvahy svojvoľné použitie uznesenia, ktoré nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona, a už vôbec nie ústave.

Uznesenie vlády je iba (interným) predpisom smerom voči orgánom štátnej správy, nesmeruje do exteriéru voči fyzickým osobám (občanom a podnikateľom) a právnickým osobám (Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 10.4.2008, sp. zn. III. ÚS 102/08, Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 22.11.2012, sp. zn. II. ÚS 514/2012).

V súlade s ústavou je nasledovné:

- čl. 120 ods. 1 Ústavy – vláda vykonáva zákon nariadením,
- v spojení s § 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z. – uznesenie vlády nie je vykonávacím predpisom
- v spojení s § 1aa Zák. č. 575/2001 Z.z. – uznesenie vlády je (interným) aktom rozhodovania dovnútra štátnej správy.

Opačný právny názor, že vláda môže vykonať ústavný zákon uznesením, treba odôvodniť poukazom

na príslušné ustanovenie ústavy. Nie už ani zákona, ale ústavy, nakoľko táto určuje formu vykonávacieho predpisu vlády ako **nariadenie**. *Lex superior derogat legi inferiori*.

Posudzované uznesenia vlády nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Osobitne k Uzneseniu vlády č. 587, zo dňa 30.9.2020 Z.z., a č. 718, zo dňa 11.11.2020 o zmene času trvania núdzového stavu a zákaze uplatňovania práva pokojne sa zhromažďovať v počte nad 6 osôb

Podľa výroku napadnutého rozkazu, núdzový stav bol Uznesením vlády SR č. 587 zo dňa 30.9.2020 v znení Uznesenia vlády SR č. 718 zo dňa 11.11.2020 vyhlásený na obdobie 90-tich dní odo dňa 1.10.2020, kde vláda rozhodla o jeho predĺžení dňa 8.2.2021 o ďalších 40 dní.

S poukazom na zásadu **Ex iniuria ius non oritur - Z bezprávia nevzniká právo**, nulitný núdzový stav, vyhlásený Uznesením vlády č. 587, zo dňa 30.9.2020 Z.z., t.j. správny aktom, ktorý Ústava SR neurčuje na vykonanie zákona vládou, a tento správny akt nie je právnym predpisom, nemožno právne relevantne predĺžiť núdzový stav a nemožno ním upraviť ani otázky základných práv a slobôd. Takéto vykonanie zákona odlišným aktom, než je určený Ústavou SR (nariadenie) trpí nedostatkom právnej formy aktu a je neúčinné. Takýto akt je nulitný.

Núdzový stav však citovaným uznesením vlády č. 718 nebolo možné zmeniť vôbec, nakoľko „zmenu trvania času“ neumožňoval v tom čase platný Ústavný zákon č. 227/2007 Z.z. (čl. 51 ods. 2 Ústavy SR). Takto „umelo“ vytvorený a následne udržiavaný núdzový stav nebolo potom možné predĺžiť ani novelizovaným ustanovením citovaného zákona a to uznesením vlády č. 77, zo dňa 5.2.2021, účinným odo dňa 8.2.2021.

Všeobecne k vyhláškam Úradu verejného zdravotníctva:

S poukazom na § 1 ods. 1, § 19 ods. 1, ods. 2 **Zák. č. 400/2015 Z.z. normatívnym právnym aktom** je podľa legálnej definície uvedenej v § 1 ods. 1 cit. zákona **právny predpis vyhlásený v Zbierke zákonov SR**. Inak akt nemôže v š e o b e c n e zaväzovať osoby.

Publikovanie, t.j. **vyhlásenie** právneho predpisu, v danom prípade vyhlášky, súvisí s jej právnymi účinkami - platnosťou a účinnosťou. Zákomom predpísané vyhlásenie právneho predpisu je podmienkou jeho platnosti. **Iba platný právny predpis môže nadobudnúť účinnosť.**

Publikovanie, t.j. **vyhlásenie** vyhlášky ako **všeobecne záväzného právneho predpisu** je zákonom predpísané v **Zbierke zákonov**. **Nie vo Vestníku vlády.**

Publikovanie, t.j. **uverejnenie** vyhlášky vo Vestníku vlády nezakladá jej všeobecnú právnu záväznosť, z dôvodu absencie jej vyhlásenia v Zbierke zákonov. **Vyhláška zverejnená vo Vestníku vlády SR nie je všeobecne záväzným právnym predpisom.**

Publikovanie, t.j. zverejnenie akéhokoľvek právneho aktu v médiách a pod. nemá žiaden právny význam k vzniku právnych účinkov, má iba informatívny a nezáväzný charakter.

Nariaďovateľ citovanej vyhlášky Úrad verejného zdravotníctva SR zároveň nie je legitímnym subjektom podľa čl. 1 ods. 1, ods. 2 Zásad vydávania Vestníka vlády SR na uverejňovanie vyhlášok vo Vestníku vlády SR. Vestník vlády SR nie je publikačným zdrojom Úradu verejného zdravotníctva.

S poukazom na § 122 Zák. č. 162/2015 Z.z., § 34 ods. 6 Zák. č. 71/167 Zb., kde vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva (zverejnené vo vestníku vlády) **nie sú právnym predpisom oznámeným v Zbierke zákonov SR**, znalosť týchto správnych aktov je navyše predmetom dokazovania pred súdom (v ktoromkoľvek konaní) a príslušnými orgánmi. Je na strane nariaďovateľa vyhlášok preukázať

adresátovi jej vôbec čo už len adresovanie a zároveň jej poznanie, vrátane poznania príslušnej povinnosti v posudzovanom čase jeho konania.

Pre účely tohto konania je právne podstatné to, že pre vyššie konštatované skutočnosti **predmetné vyhlášky nie sú všeobecne záväzným právnym predpisom.**

Vyhlášky nie sú všeobecne záväzným právnym (vykonávacím) predpisom ani z nasledujúcich dôvodov:

Podľa § 1 ods. 1 **Zák. č. 400/2015 Z.z.** pravidlá tvorby právnych predpisov sú dané v citovanom zákone.

Podľa § 59b ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z. je tvorba vyhlášok vylúčená zo zákona č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov, čo je inak *de iure* nemožné. Súčasne s tým Zákon č. 355/2007 Z.z. neobsahuje legislatívne pravidlá tvorby právnych predpisov. Vyhlášky podľa § 59b ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z. sú tak tvorené podľa „ničoho“, čím zároveň sú nepreskúmateľné, čo je osobitný nedostatok ich ústavnosti.

Vydávateľ vyhlášok Úrad verejného zdravotníctva SR nemá delegované splnomocnenie na vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov podľa **§ 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z.**

Toto legislatívne pravidlo určuje, že splnomocnenie na vydanie vykonávacieho predpisu musí byť vyjadrené v splnomocňujúcom ustanovení, ktoré je obsahom zákona. Špeciálna delegácia musí byť vždy určitá. Z jej znenia musí jasne vyplývať, ktorý orgán je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu, a ďalej aké otázky a v akom rozsahu môže vo vykonávacom predpise tento splnomocnený orgán upraviť (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.12.2014 sp. zn. PL. ÚS 10/2013, Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS 411/2020).

Ust. § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. nie je splnomocňovacím ustanovením podľa § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z. pretože nie je formulované tak, aby z jeho znenia vyplývalo, kto je splnomocnený na vydanie vykonávacieho právneho predpisu v spojení s tým, aké skutočnosti a v akom rozsahu sa v ňom majú upraviť.

Osobitné splnomocnenie na vydávanie vyhlášok podľa Zákona č. 355/2007 Z.z. je delegované iba v ustanovení § 62 v spojení s § 3 ods. 1 písm. a) citovaného zákona pre ministerstvo zdravotníctva, s *expressis verbis* skutočnosťami a mierou rozsahu ich úpravy podľa písm. a) – w) cit. ustanovenia § 62.

Zákon č. 355/2007 Z.z. neobsahuje osobitné splnomocňovacie ustanovenie pre úrad verejného zdravotníctva ani pre regionálne úrady verejného zdravotníctva vydávať všeobecne záväzné vykonávacie právne predpisy (vyhlášky) a ani *expressis verbis* skutočnosti a mieru rozsahu ich úpravy.

K otázke samotného ukladania povinností podľa „Vyhlášok na nariadenie opatrení podľa § 12 a § 48 ods. 4“:

Už označenie ustanovenia **§ 59b Zák. č. 355/2007 Z.z.** „novotvarom“ pojmu „vyhlášky na nariadenie opatrení podľa § 12 a § 48 ods. 4“ je obídením zákona za účelom dosiahnutia vydania vykonávacích právnych predpisov bez zákonného splnomocnenia, a to „premostením“ opatrení do vyhlášok. Tento postup je v hrubom rozpore s ústavou a viacerými, nižšie označenými, zákonmi.

Právne predpisy môžu byť vydávané iba zákonom, na základe zákonov a v ich medziach, ak sú kompetentné štátne orgány na to **splnomocnené zákonom.**

S poukazom na § 4 ods. 3, § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z. žiaden vykonávací právny predpis nemôže upraviť to, čo zákon neurčil, a to v zmysle jeho doplnenia, upresnenia či rozšírenia, pričom vykonávací právny musí na ukládanie zákonom určených povinností (teda už v zákone existujúcich povinností zasahujúcich do základných práv a slobôd) obsahovať splnomocnenie zákona s presným určením toho, na čo je subjekt splnomocnenia *expressis verbis* splnomocnený (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.12.2014 sp. zn. PL. ÚS 10/2013).

Opatrenia podľa § 12 a § 48 ods. 4 upravené v Zákone č. 355/2007 Z.z. a to jeho *tretej časti - Prevencia ochorení a iných porúch zdravia, a siedmej časti - Ohrozenia verejného zdravia* nie sú skutočnosťami v zmysle § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z. To preto, že predmetná úprava tretej a siedmej časti Zákona č. 355/2007 Z.z. patrí k **opatreniam**, ktoré správne akty už podľa zákonnej úpravy o tvorbe právnych predpisov **nie sú vyhláškami**, ale samostatnými právnymi aktmi označenými v § 18 Zák. č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov. Predmetné hybridné správne akty – opatrenia úradu verejného zdravotníctva, ako rozpočtovej organizácie napojenej na ministerstvo zdravotníctva SR, ktoré navyše nie sú vyhlásené ani v zbierke zákonov, **nie sú zo svojej právnej podstaty právnou normou, t.j. nie sú všeobecne záväzným vykonávacím právnym predpisom**, a nemôžu „automaticky transformovať“ do „všeobecne záväzných právnych predpisov - vyhlášok“, navyše bez osobitného zákonného splnomocnenia na vydávanie vykonávacích právnych predpisov a určenia rozsahu ich úpravy (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS 411/2020). Ide o zjavnú zmätočnosť a neústavnosť ust. § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. a na jeho základe tvorených a potom aj vydávaných „vyhlášok“ bez opory v zákone.

K predmetným opatreniam „transformujúcim“ do vyhlášok je potrebné uviesť tiež to, že ide o opatrenia pri ohrození verejného zdravia (I. stupňa), právna vec podľa § 48 ods. 1 Zák. č. 355/2007 Z.z., pričom mimoriadna situácia a núdzový stav, v ktorom sa nachádza Slovenská republika, je právnou vecou ohrozenia verejného zdravia II. stupňa v zmysle § 48 ods. 2 Zák. č. 355/2007 Z.z., ktoré vydávanie opatrení je citovaným ustanovením priamo delegované do osobitného zákona č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva, ktorý kódex nedáva právomoc úradu verejného zdravotníctva vydávať akékoľvek právne akty; a po vyhlásení núdzového stavu je vydávanie právnych aktov ďalej delegované v zmysle § 3b ods. 4, druhá veta Zák. č. 42/1994 Z.z. do Ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu, ktorý ústavný zákon rovnako nedáva právomoc úradu verejného zdravotníctva vydávať akékoľvek právne akty. Opatrenia podľa tretej a siedmej časti Zák. č. 355/2007 Z.z. náležiacie do právnej veci ohrozenia verejného zdravia (**I. stupňa**), **§ 48 ods. 1** Zák. č. 355/2007 Z.z. nemajú čo už len ústavný základ byť vôbec „konvertované“ do právnej veci ohrozenia verejného zdravia **II. stupňa**, právna vec podľa **§ 48 ods. 2** Zák. č. 355/2007 Z.z. a tým do vyhlášok v takomto zvýšenom stupni ohrozenia verejného zdravia, navyše vyhlášok bez osobitného splnomocnenia, ktoré kódexy na týchto úsekoch ochrany verejného zdravia – Zák. č. 42/1994 Z.z. a Ústavný zákon č. 227/2002 Z.z. nedávajú navyše žiadnu právomoc tomuto úradu vydávať nijaké právne akty. Ako uvádzam vyššie, čo sa týka ust. § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. ide o zjavne zmätočné a neústavné ustanovenie.

Uvedené „konvertovanie“ všeobecne nezáväzných opatrení do „všeobecne záväzných vyhlášok“ vydávaných dokonca v mimoriadnej situácii a núdzovom stave je právnym nezmyslom, ktorý obchádza Ústavu SR, Ústavný zákon č. 227/2002 Z.z., Zákon č. 400/2015 Z.z., s ktorým je osobitne v rozpore o. i. s jeho ust. § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 5 ods. 2, § 19 ods. 1, ods. 2.

Ako je teda konštatované aj ústavným názorom, dominantnou črtou čl. 13 Ústavy je **výhrada zákona vzhľadom na ukládanie povinností**, pričom podzákonný akt k tomu potrebuje výslovné zákonné splnomocnenie s *expressis verbis* určeným rozsahom úpravy povinností, pričom vykonávací predpis už iba „technicky“ vykoná **zákonom určenú povinnosť**. Vykonávací predpis však nemôže sám „založiť“ povinnosti a obmedzenia základných práv a slobôd. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.12.2014 sp. zn. PL. ÚS 10/2013).

Ust. § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. - ktoré vylučuje tvorbu vyhlášok podľa tohto zákona spod Zák. č. 400/2015 Z.z. , pričom Zák. č. 355/2007 Z.z. nedisponuje legislatívnymi pravidlami tvorby týchto

vyhlášok (čím je vyhláška tvorená bez opory v akomkoľvek zákone, čo je hrubo neústavné), zároveň Zák. č. 400/2015 Z.z. nepripúšťa tvorbu vyhlášok podľa Zák. č. 355/2007 Z.z., nie je tým osobitným splnomocnením, ktoré vyžaduje § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z. (ktorého použitie je neústavne vylúčené), pretože jednak neobsahuje v sebe označenie osobitného splnomocnenia pre tento úrad, a neobsahuje ani špecifikáciu otázok, ktoré a v akom rozsahu môžu byť vo vykonávacom predpise upravené (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.12.2014 sp. zn. PL. ÚS 10/2013, Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24.9.2020 sp. zn. II. ÚS 411/2020). „Premostenie“ opatrení podľa § 12 a § 48 Zák. č. 355/2007 Z.z. do „vyhlášok“ legislatívne tvorených navyše podľa ničoho nie je vyjadrením osobitného splnomocnenia podľa § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z. Ust. § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. je neústavné.

Zo znenia § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z. je zrejmé, že posudzovaná vyhláška nie je tvorená podľa Zák. č. 400/2015 Z.z., a Zák. č. 355/2007 Z.z. neobsahuje legislatívne pravidlá tvorby vyhlášok, čím je potom s poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy a citované Nálezy Ústavného súdu SR zo dňa 30.10.2008 sp. zn. IV. ÚS 261/08 a zo dňa 22.1.2009, I.ÚS 354/09 potrebné, aby konajúci súd označil príslušné ustanovenie zákona, podľa ktorého je vyhláška, na podklade ktorej sa posudzuje otázka mojich základných práv a slobôd tvorená (pre čo som sa o.i. ocitol na 4 dni a 3 noci v cele predbežného zadržania). S poukazom na citované ustanovenie Ústavy korešpondujúc s názormi ústavného súdu nie je možné od tejto legitímnej otázky odvracať pozornosť. Naopak, otázku právneho titulu „porušenia“ mojich povinností je povinný vybaviť súd v každom konaní.

Posudzovaná vyhláška Úradu verejného zdravotníctva SR nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, nakoľko nemôže byť tvorená podľa § 59b Zák. č. 355/2007 Z.z., ani vyhlásená vo Vestníku vlády. Opačný názor musí byť podporený zákonným ustanovením.

IV. Zhrnutie

Zo všetkých skutočností vyplýva, že **uznesenie vlády** nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, t.j. vykonávacím právnym predpisom žiadneho zákona, ale s poukazom na § 1aa Zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy je nástrojom vlády na riadenie orgánov štátnej správy a verejnej moci. Táto skutočnosť vyplýva tiež zo záverov ústavného súdu - Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 10.4.2008, sp. zn. III. ÚS 102/08 a Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 22.11.2012, sp. zn. II. ÚS 514/2012.

S poukazom na **čl. 120 ods. 1, § 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z.** je všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorým vláda môže vykonať zákon iba správny akt **nariadenie**.

S poukazom na § 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z. sa pre účely všeobecne záväzného právneho predpisu vyžaduje splnenie súčasne dvoch zákonných predpokladov a to existencia správneho aktu - ústava, ústavné zákony, zákony, nariadenia vlády, vyhlášky a opatrenia ministerstiev, ostatných ústredných orgánov štátnej správy, iných orgánov štátnej správy a Národnej banky Slovenska a ich vyhlásenie v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Inak nejde o všeobecne záväzný právny predpis. Uznesenie vlády nie je predpísaným správnym aktom právneho predpisu. Je to iný akt podľa § 13 písm. e) Zák. č. 400/2015 Z.z. vyhlásený v Zbierke zákonov, avšak nespĺňa prvé kritérium zákona a to byť normatívnym právnym aktom – všeobecne záväzným právnym predpisom. Bez splnenia súčasne oboch podmienok nejde o všeobecne záväzný právny predpis.

Čo sa týka **vyhlášok úradu verejného zdravotníctva**, tieto nie sú nástrojom ukladania povinností a obmedzovania základných práv a slobôd. Tým je iba **z á k o n**. Táto skutočnosť vyplýva z čl. 1 ods. 1, ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, § 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z., ako aj medzinárodných dohovorov, ktorými je Slovenská republika viazaná. Tieto medzinárodné zmluvy a dohovory bez výnimky určujú, že obmedzenia výkonu akéhokoľvek základného práva a slobody je

možné len a jedine formou zákona (za splnenia aj ostatných predpokladaných podmienok) a nie normou nižšej právnej sily.

Osobitne je treba poukázať na ten nedostatok, že s poukazom na § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z. Úrad verejného zdravotníctva nemá splnomocnenie na vydávanie vyhlášok podľa Zákona č. 355/2007 Z.z., a ani definované skutočnosti a rozsah ich možnej úpravy. Má ho iba ministerstvo zdravotníctva (§ 62 Zák. č. 355/2007 Z.z.).

Zároveň vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva nie sú publikované v Zbierke zákonov, čím ani z tohto hľadiska nie je naplnený zákonný predpoklad, aby predmetná vyhláška bola všeobecne záväzným právnym predpisom. S poukazom na § 1 ods. 1 Zák. č. 400/2015 Z.z. sa pre účely všeobecne záväzného právneho predpisu vyžaduje splnenie súčasne dvoch zákonných predpokladov a to existencia správneho aktu - vyhlášky a jej vyhlásenie v zbierke zákonov. Vyhláška je predpísaným správnym aktom právneho predpisu, avšak za predpokladu jej vyhlásenia v Zbierke zákonov, ktoré kritérium nie je splnené. Bez splnenia súčasne oboch podmienok nejde o všeobecne záväzný právny predpis.

S poukazom na Nález Ústavného súdu SR, zo dňa 22.1.2009, I.ÚS 354/09 a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2008 sp. zn. IV. ÚS 261/08 je konajúci orgán v akomkoľvek konaní povinný sa vysporiadať s otázkou ústavného výkladu správnych aktov v prípade, ak sa *týkajú základných práv a slobôd*.

Súd sa pri vydaní trestného rozkazu nevysporiadal s mojimi právnymi argumentmi uvedenými v sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia, týkajúce sa jednak základných znakov trestného činu, ako ani námietky nezáväznosti posudzovaných správnych aktov. Obe okolnosti bol povinný skúmať aj bez návrhu.

Žiadam konajúce orgány aby sa zdržali krivenia a ohýbania práva za účelom môjho trestného stíhania. V takomto prípade sa sami dopúšťajú trestnej činnosti.

S poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a povinnosť konajúceho súdu preskúmať právny titul zasahujúci do základných práv a slobôd, pre účely ďalšieho konania žiadam vybaviť nasledujúce právne otázky, ktoré dajú odpoveď na legálnosť a legitímnosť posudzovaných správnych aktov, a sú právne významné pre otázku základných znakov skutkovej podstaty posudzovaného trestného činu:

- 1/. označiť **zákonné ustanovenie** podľa akých legislatívnych pravidiel sú tvorené citované uznesenia vlády SR,
- 2/. označiť **zákonné ustanovenie** podľa ktorého vláda vykonáva zákon uznesením,
- 3/. označiť **zákonné ustanovenie** delegujúce **osobitné splnomocnenie pre Úrad verejného zdravotníctva SR** v zmysle § 5 ods. 2 Zák. č. 400/2015 Z.z. na vydávanie všeobecne záväzných vykonávacích právnych predpisov, a v rámci neho označiť skutočnosti, v akých medziach zákona je subjekt splnomocnenia *expressis verbis* splnomocnený,
- 4/. označiť **zákonné ustanovenie** podľa akých legislatívnych pravidiel je tvorená citovaná vyhláška Úradu verejného zdravotníctva SR
- 5/. označiť **zákonné ustanovenie** zakladajúceho **všeobecnú právnu záväznosť aktu bez jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov**,
- 6/. označiť **zákonné ustanovenie** zakladajúce **všeobecnú právnu záväznosť aktu jeho vyhlásením vo Vestníku vlády**,

7/. označiť **záonné ustanovenie** podľa ktorého Úrad verejného zdravotníctva uverejňuje vyhlášky vo vestníku vlády SR,

8/. označiť **záonné ustanovenie** kódu ochorenia **Covid-19** v príslušnom právnom predpise a v ňom určenom zozname prenosných ochorení, a zozname kódov diagnóz,

9/. označiť **právny dokument** generálneho riaditeľa WHO o vyhlásení pandémie ochorenia Covid-19.

V. Hrubá neznalosť zákona konajúcich orgánov

V tejto časti uvádzam najpodstatnejšiu právnu námietku.

Konajúci súd **vôbec nerozumie právnej otázke o ktorej konal**, keď meritórne rozhodol o tom, že konal som v rozpore s **§ 1 ods. 1 písm. e) Vyhlášky úradu verejného zdravotníctva SR č. 45/2021 V.v.** Citované ustanovenie vyhlášky totižto vôbec neexistuje.

Nejde o chybu v písaní, ale o konajúcou sudkyňou prevzatý *právny nezmysel* z obžaloby, a ten do obžaloby prevzatý konajúcim prokurátorom z uznesenia o vznesení obvinenia. A to nielen v mojej veci, ale aj vo veci ďalšej obvinenej, kolegyne vzatej do celej predbežného zadržania, ako aj iných obvinených kolegov z prevádzok po celom Slovensku, zatiaľ stíhaných na slobode, všetko klientov advokátky JUDr. Adriany Krajníkovej.

Ani súd, ani prokurátor a ani vyšetrovatelka nerozumejú tomu, o čom vlastne pojednávajú (pri ideologických rozsudkoch to nie je ani potrebné). Preto však výsledkom ich konania je neexistujúci, ničotný, „*nulitný delikt*“.

Táto ich neznalosť zákona (troch ! zložiek orgánov činných v trestnom konaní) ma stála pobyt v cele predbežného zadržania v rozsahu 4 dní a 3 nocí. Iba na margo dávam do pozornosti, som silný diabetik, a som rád, že som neskončil fatálne, ako je to dnes v justícii na Slovensku zvykom.

Vyvstáva legitímna otázka, ako prokurátor a následne ako súd preskúmali zákonnosť konania, pre ktoré som (opakovane uvádzam) strávil 4 dni a 3 noci v cele predbežného zadržania. Všetky konajúce zložky sa pomýlili? Áno. (Tu iba na doplnenie uvádzam, že celá justícia ako aj orgány administratívneho konania sa mýlia v tom, že subjekty stíhajú pre porušenie „povinnosti“ vyhlášok, čo je vylúčené už samo o sebe. Vyhláška neukladá povinnosti a vyhlášku nemožno porušiť).

K otázke **§ 1 ods. 1 písm. e) Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva SR č. 45/2021 V.v.** poukazujem na znenie vyhlášky a znenie príslušného ustanovenia zákona, na ktorý sa vyhláška odvoláva:

§ 1 ods. 1 Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva SR č. 45/2021 V.v.: *Podľa § 48 ods. 4 písm. e) zákona (č. 355/2007 Z.z.) sa uzatvárajú maloobchodné prevádzky a prevádzky poskytujúce služby.*

§ 48 ods. 4 písm. e) Zák. č. 355/2007 Z.z.: *Úrad verejného zdravotníctva alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva pri ohrození verejného zdravia nariaďuje opatrenie, ktorým je zákaz alebo obmedzenie prevádzky zariadení, v ktorých dochádza k zhromažďovaniu osôb.*

Odhliadnuc od rozporu znenia „povinnosti“ podľa vyhlášky podľa zákona, a znenia povinnosti podľa zákona, z tejto „*symbiózy*“ vyhlášky a zákona vzniklo „ustanovenie“ **§ 1 ods. 1 písm. e) Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva SR č. 45/2021 V.v.** Vyhláška nemá žiadne písmeno „e“, takéto ustanovenie má iba zákon, ten však má iné čísla paragrafov. Nejde o chybu v písaní súdu, a ani prokurátora a určite nie ani vyšetrovatelky (to by boli museli títo traja, minimálne jeden z nich aspoň

v jednom prípade túto „pisársku chybu“ zhladnúť a odstrániť, pričom týchto uznesení je vydaných a prokurátorom „preskúmaných“ už niekoľko a konajúcou sudkyňou sú vydané dva trestné rozkazy, samozrejme po „preskúmaní“ veci), ale ide o systematické neporozumenie otázky ukladania povinnosti zákonom.

Tieto orgány nijako nerozlišujú medzi zákonom a vyhláškou, teda povinnosťou zákona a vykonávacím predpisom vyhláškou, a všetko sa im „vlieva do jedného“. Nerozumejú pojmu ukladania povinností zákonom, na základe zákona a v jeho medziach - čl. 13 ods. 1, písm. a) Ústavy, ako ani dikcii, že vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti, meniť alebo dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené - § 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z. Dôkazom neporozumenia uvedeného je výsledok **porušenia povinnosti podľa § 1 ods. 1 písm. e) Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva.**

Konajúci súd pospájal čo sa spojiť nedá, a ustanovenie vyhlášky „splietol“ ako vrkoč s ustanovením zákona. Vytvoril „kompakt“ neexistujúcej zákono-vyhlášky, vytvoril mačko-psi. Keby to nebolo o mojich 4 dňoch a 3 nociach v cele predbežného zadržania, navyše za stavu nepripustenia právnej pomoci mnou zvolenej advokátky JUDr. Adriany Krajníkovej, pre jej neexistujúce pozastavenie činnosti, čo jej policajt odoprel aj vyvrátiť, bolo by to „na mierne pobavenie“. Moje vyjadrenie je viac expresívne práve preto, aby zvýraznilo hrubú nezákonnosť a absurdnosť celkovej situácie.

Právny stav je teda taký, že vyšetrovatelka hlboko nerozumejúc právnej otázke vykvalifikovala **iný správny delikt v zmysle § 57 ods. 33 písm. a) Zák. č. 355/2007 Z.z. podľa § 1 ods. 1 písm. e) Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva SR č. 45/2021 V.v. ako prečin podľa § 290a ods. 1 Trestného zákona, tento právny nezmysel už iba bez ďalšieho právneho zamyslenia prevzal prokurátor do obžaloby a sudkyňa o ňom s plnou vážnosťou súdnej autority vydala trestný rozkaz. „Ctrlc – ctrlv“ a osoba z cely predbežného zadržania do výkonu trestu. Zatiaľ iba s podmieneným odkladom, avšak pokiaľ ďalej bude porušovať „povinnosti“ vyhlášky, nastúpi na riadny výkon trestu.**

Uvedené je absurdnou politickou mašinériou postihovania klientov advokátky JUDr. Adriany Krajníkovej pre jej a ich odpor k súčasnému sanitárneho režimu.

Čo je z pohľadu právneho štátu na veci dehonestujúce najviac, je to, aby sudca Slovenskej republiky kopíroval „ctrlc – ctrlv“ chyby policajta obvodného oddelenia do svojho rozhodnutia. A nie iba raz.

Je zrejmé, že ani jeden z konajúcich orgánov nepostrehol *právnu nezmyselnosť* „právnej kvalifikácie skutku“. Pri ideologických rozhodnutiach to však netreba.

Takto som strávil na obmedzení osobnej slobody 4 dni a 3 noci. Po mne to rovnako absolvovala kolegyňa z inej prevádzky, obv. Alžbeta [redacted] z Vrútok, tiež klientka advokátky JUDr. Adriany Krajníkovej, ani u ktorej nebolo umožnené zastupovanie touto advokátkou. A ďalší „páchatelia“ skutku **§ 1 ods. 1 písm. e) vyhlášky** sú už tiež trestne stíhaní, zatiaľ na slobode, p. Arpád [redacted], p. Dušan [redacted] a iní, ktorí sú rovnako na „advokátkinom zozname“. Títo všetci zhodne spáchali skutok podľa **§ 1 ods. 1 písm. e) vyhlášky**. **A všetci sú náhodou klientmi advokátky JUDr. Adriany Krajníkovej, a náhodou voči všetkým sa začalo konať po „zastavení“ jej činnosti.**

Vec sa javí ako **organizovaná zločinecká skupina**, diskriminujúca istú časť občanov a poškodzujúca advokátku, ktorý zosnovateľ vymyslel „know-how“ ako stíhanie priestupku, t.j. správneho deliktu neexistujúcej povinnosti vyhlášky, podriať pod ustanovenie Trestného zákona, a tento model pokračuje podľa jednej šablóny. Všetci obvinení, ale iba klienti menovanej advokátky, z rôznych kútov Slovenska sú stíhaní pre rovnaký neexistujúci skutok, s rovnakými obsahmi uznesení o vznesení obvinenia, s rovnakým „školáckymi“ chybami gramatiky a paragrafov, čo na ďalšie „spracovanie“ ako hotovú vec preberá do svojich rozhodnutí súd. To už nie sú *konšpirácie*, toto je *realita* páchaná

zatváraním ľudí do cely predbežného zadržania pre správny delikt a končiaca ich únavou s právoplatnými trestnými rozkazmi na súdoch.

Po pár dňoch strávených v cele predbežného zadržania a útoku na psychiku človeka, zároveň bez prítomnosti svojho advokáta (náhradný obhájca nikdy nezabezpečí klientovi ekvivalent odovzdanosti pre vec a záujmu o klienta, a nenahradí dôveru akú má klient k vlastnému obhájcovi, čo je v záťažových situáciách obmedzenia osobnej slobody podstatná skutočnosť, s ktorou sa v týchto „uzavretých priestoroch“ účelovo manipuluje) sa dotyčný po tomto psychickom nátlaku vzdá aj *odporu*, pretože po 4 dňoch v zajatí je vďačný aj za podmienku. Počas pobytu v cele a potom aj na súde je priamo a nepriamo „korigovaný“ všetkými „zložkami“ a ich sofistikovanou taktikou „logických argumentov“ o prísnejšom treste, ktorý môže dostať po zhlásení *odporu*.

Niet lepšieho „nástroja“ ako ten, že pokiaľ VY nezahlásite *odpor*, nezahlási ho ani prokurátor, ale ak VY ho zahlásite, zahlási ho aj prokurátor, a v tom prípade dostanete vyšší trest (nechcem tu rozoberať otázku vyššieho a nižšieho trestu v ďalšom konaní po zrušení odporu, nakoľko je to otázkou zachovania alebo zmeny skutkového a právneho stavu veci), ale na „kupčenie“ s nepodaním odporu to zmysel má. Prijmete podmienku s tým, že inak to bude horšie. A zabudnete že ste vlastne nevinný a s „pokorou“ a vďakou prijmete vo „Váš prospech uložený nízky trest“. Ale v skutočnosti ste nevinný, pretože skutok ani len neexistuje.

Existuje **ilúzia vyfabrikovaných (*de iure* neexistujúcich) „povinností“ ukladaných vyhláškami** vydávanými nekompetentnou osobou neústavným postupom podľa neústavného ustanovenia za stavu ich vyhlasovania v nekompetentnom publikačnom prostriedku.

S poukazom na to, že nepravosť a zlomyseľnosť nikdy v konečnom dôsledku nevyjdú a otočia sa proti autorom, došlo k takým chybám, pre ktoré je potrebné obnoviť konanie aj vo veciach právoplatne skončených vzdaním sa opravného prostriedku. Porušená povinnosť vo výroku označená ako **§ 1 ods. 1 písm. e) Vyhlášky č. 45/2021 V.v. neexistuje**. A opakovane dávam do pozornosti, nejde o chybu v písaní, ale o ponižujúce kopírovanie zadanej „šablóny“ justičnými autoritami.

Slovensko už nie je právny štát a sudcovia konajúci spôsobom ako v tomto prípade, strácajú morálnu a právnu autoritu rozhodovať o právach a povinnostiach občanov. Dehonestujú tým postavenie súdu ako inštitúcie a znižujú vážnosť čestných, morálne a odborne zdatných sudcov.

Opakovane uvádzam, že **porušiť nemožno uznesenie vlády ani vyhlášku, porušiť možno iba zákon**.

S poukazom na § 1 ods. 1, § 13 písm. e) Zák. č. 400/2015 Z.z., § 1aa Zákon č. 575/2001 Z.z. uznesenie vlády je iným aktom, nie je právnou normou, t.j. nie je všeobecne záväzným právnym predpisom.

S poukazom na čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, § 4 ods. 3 Zák. č. 400/2015 Z.z. **povinnosti možno ukladať zákonom** alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, a **vykonávacím právnym predpisom nemožno ukladať povinnosti**, meniť alebo dopĺňať právnú úpravu nad rámec zákona alebo upravovať spoločenské vzťahy v zákone neupravené. S poukazom na namietané vady citovanej vyhlášky, táto navyše nie je všeobecne záväzným právnym predpisom.

Kvôli neznalosti a hrubej ignorácii zákona tu konajúcich orgánov som strávil v cele predbežného zadržania 4 dni a 3 noci. Konajúca vyšetrovatelka, konajúci prokurátor a konajúca sudkyňa sami zákon porušujú a mňa trestne stíhajú za „porušenie“ vyhlášky. **Kvôli porušeniu vyhlášky ma obmedzili na osobnej slobode** (čo bude mať právne pokračovanie v inom konaní, avšak na škodu statu a jeho občanov).

K samotnej otázke ukladania povinností, a obmedzenia základných práv a slobôd *zákonom* prikladám analýzu Doc. JUDr. Jána Drgonca, DrSc., emeritného sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky.
D ô k a z: publikácia „Aj v covidovej ére základné práva majú chrániť človeka“

Štefan

Príl.: podľa textu

Vypracoval:

Občianske združenie – Ochrana ľudských práv a základných slobôd,
v z. JUDr. Adriana Krajníková